

SEJDEME SE V MONAKU

ROMÁN O SVATBĚ KNĚŽNY GRACE

HAZEL GAYNOR
& HEATHER WEBB

motto román

Sejdeme se v Monaku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Hazel Gaynor a Heather Webb

Sejdeme se v Monaku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SEJDEME SE V MONAKU

HAZEL GAYNOR
& HEATHER WEBB

Praha 2021

Přeložila Klára Kolinská

Meet Me in Monaco

Copyright © 2019 by Hazel Gaynor and Heather Webb

All rights reserved.

Translation © Klára Kolinská, 2021

Cover photography © Nejron Photo / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2111-6

ISBN e-knihy 978-80-267-2209-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2210-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2208-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Věnováno Grace

*Představa, že můj život je jako pohádka,
je sama o sobě pohádkou.*

Grace, kněžna monacká

ČÁST PRVNÍ

HLAVA (VYSOKÉ TÓNY)

*Jedná se o první dojem, který parfém vyvolává.
Jsou to tóny, které čich zaznamená okamžitě
a které nejrychleji vyprcháávají.*

GRACE KELLYOVÁ DOBÝVÁ CANNES!

Slavná herečka je poprvé hostem mezinárodního filmového festivalu

Angeline Westová pro *Herald*

květen 1955

Grace Kellyová tuto sezónu prožívá bezpochyby zajímavé období. Je to sotva pár měsíců, kdy vzbudilo veřejný rozruch skandální ukončení její spolupráce se společností Metro-Goldwyn-Mayer poté, co odmítla roli ve filmu *Pocta zločinců*. Avšak její překvapivé oscarové ocenění za roli ve filmu *Děvče z venkova* jí navrátilo přízeň představitelů MGM, a když slečna Kellyová dorazila do Cannes jako členka zvláštní americké delegace účastníci se osmého ročníku mezinárodního filmového festivalu, znovu se stala nezpochybnitelnou královnou Hollywoodu.

Slečnu Kellyovou, oblečenou ve střízlivém dvoudílném kostýmku a v bílých rukavičkách, které jsou takřka jejím poznávacím znamením, a třímající oblíbenou kabelku Hermès, jako první přivítal houf mezinárodních fotografů a oddaných fanoušků v Nice, kde vystoupila z nočního vlaku z Paříže. Navzdory očividné únavě po dlouhé cestě se přívětivě usmívala do objektivů a pod teplým květnovým sluncem trpělivě rozdávala autogramy.

Slečna Kellyová prohlásila, že přestože má velmi nabitý program sestávající z řady formálních večírků a festivalových premiér, doufá, že se jí během návštěvy podaří okouzující Azurové pobřeží alespoň trochu poznat.

„Okouzující“ je slovo, které slečnu Kellyovou v každém ohledu dokonale vystihuje. Nejjasnější hvězda Hollywoodu si za pouhých pár dnů celé Cannes i autorku těchto řádků zcela podmanila.

SOPHIE

Cannes

květen 1955

Každá vůně v sobě ukrývá tajemství, svůj vlastní příběh. To bylo první ponaučení, které mi otec udělil. „*Být parfumérem znamená být tak trochu detektivem, Sophie,*“ říkával mi, skloněný v hlubokém soustředění nad skleněnou kádinkou, v ruce kapátko s esencí vonného oleje. Opatrně přidal do směsi pár kapek, přivoněl si, znovu přidal pár kapek a znovu si přivoněl, dokud nebyl s výsledkem spokojen. Teprve v tom okamžiku ponořil do směsi *mouillette*, úzký proužek testovacího papírku, a podal mi ho. „*Co vidíš?*“ ptal se mě.

Protože právě o to šlo: o to, kam mě vůně zavede. Vždycky jsem zavřela oči, vdechla ji a nechala se v představách unášet někam pryč. Vůně jasmínu mi připomínala bezstarostné dny plné letního slunce. Vůně kouře stoupajícího z hořícího dřeva ve mně vyvolávala vzpomínky na chladné podzimní večery a syté, lahodné ragú chystané k večeři. Odér suché hlíny mi zase v paměti evokoval obrazy našeho domova v Grasse: našeho kamenného venkovského domu obklopeného záhony slunečnic a levandulovými poli, s okny otevřenými dokořán, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch. Skoro jsem na jazyku cítila prach země spálené sluncem, když mi v myslí vytanula

vzpomínka na list papíru popsaný rozmazaným inkoustem – na telegram, který nám oznamoval otcovu smrt.

Otcova povaha se pro válečné běsnění nehodila. Byl to jemný, kultivovaný člověk, napůl vědec a napůl umělec, který nade všechno na světě miloval voňavá pole Provence a nekonečné bohatství, které mu poskytovala pro výrobu parfémů. V den, kdy nás opustil, aby se připojil k boji proti nacistům, jsem byla mladá dívka rychle se proměňující v ženu. Levandulová pole byla právě v plném květu a zbarvovala okolní kopce všemi odstíny nachu a modři. Tehdy jsem ho viděla naposledy, jako tmavou siluetu na obzoru ozářeném sluncem. Ten den maminka převzala zodpovědnost za vedení našeho rodinného podniku a já jsem ten den poprvé pochopila, že v životě to nechodí vždycky tak, jak bychom si přáli.

Zpráva o otcově smrti přišla na jaře následujícího roku, spolu s jeho doklady a osobními věcmi. Špína, krev, strach. Vůně života tak krutě ztraceného. Jako všechny vůně se mi vtiskla do paměti, kde si od té doby obraz svého otce uchovávám. Jako vzpomínku. Jako nezodpovězenou otázku na to, co by bývalo mohlo být.

S povzdechem jsem uzavřela malou skleněnou lahvičku korkovou zátkou a vrátila ji na místo na podnose ve své kanceláři. Už byl skoro čas pro dnešek zavřít obchod. Vstala jsem, důkladně jsem se protáhla a několikrát jsem zakroužila hlavou ze strany na stranu, abych si uvolnila bolestivě ztuhlé svaly na krku. Většinu času jsem trávila prací na nových kombinacích vůní nebo dohlížením na tři parfuméry, které jsem ve své parfumérské dílně v Grasse zaměstnávala. Ti se zabývali vyvíjením nových komerčních vůní, které jsme prodávali firmám vyrábějícím čisticí prostředky, zatímco já jsem se věno-

vala vytváření ušlechtilých parfémů. To byla moje specialita: exkluzivní vůně. Unaveně jsem si vydechla a v duchu jsem zatoužila být zase zpátky v Grasse.

Během turistické sezóny otec vždycky trval na tom, abych ho doprovázela do našeho malého obchodu v Cannes, odkud byl výhled na pobřeží. Chtěl, abych se jednou stala tváří firmy Duval, a učil mě, jak je důležité udržovat dobré vztahy se zákazníky. Navzdory tomu, že byl prostého původu, dokázal zdvořile rozmlouvat s bohatými turisty, kteří Azurové pobřeží každoročně navštěvovali. Já jsem se od malička cítila lépe mezi stovkami flakónů v naší dílně nebo venku na polích, pod nekonečnou jižní oblohou, kde jsem pátrala po nových vůních. Nicméně toto někdejší plaché, zakřiknuté dítě dnes mělo na starost vedení celé firmy. Avšak když bylo potřeba, uměla jsem docela přesvědčivě hrát roli sebevědomé, společensky zdatné mladé dámy. Nic jiného mi ostatně ani nezbývalo. Nesnesla bych pomyslení, že jsem otce zklamala.

Poslední dva týdny jsem strávila v Cannes, ve svém bytě ve staré středověké čtvrti Le Suquet a v našem obchodě. Chystala jsem se ve městě zůstat až do konce srpna s tím, že čas od času zajedu do Grasse zkontrolovat, jestli je v naší tamní dílně všechno v pořádku. A především dohlédnout na matku. Při pomyslení na ni jsem najednou ucítila hořkou pachut' v ústech. Věděla jsem, že ji dříve nebo později budu muset navštívit. A nedokázala jsem se ubránit marným nadějím, že tentokrát to bude jiné, že ji najdu šťastnou a zdravou, a ne zhroucenou nad poloprázdnou lahví. Těmto planým nadějím jsem se bezděčně oddávala po celý svůj dospělý život.

„Natalie, mohla bys zkontrolovat regály, prosím tě?“ zavolala jsem, vzala jsem do ruky svazek klíčů a zamkla jsem

dveře, které oddělovaly přední část obchodu od kanceláře v zadním traktu. „Už je skoro čas zavřít.“ Nohy jsem měla otlačené od nových bot a hlava mě bolela z dlouhého úsilí namíchat novou vůni.

„Dneska to šlo dobře,“ oznámila mi Natalie a zastrčila si za ucho dlouhý pramen lehce prokvétajících vlasů. „Díkybohu za filmové hvězdy, co nevědí, kam s penězi. Nemůžu uvěřit, že jsem mluvila s Bernardem Blierem! Koupil tři lahvičky pro tu dámu, co přišla zavěšená do něj. Vypadala skvostně.“

Musela jsem se usmát jejímu nadšení. „Když to říkáš.“

Natalie Buzayová byla krásná, elegantní a přátelská. Jinými slovy, představovala pravý opak mé matky. Natalie byla ohromně hrdá na svou práci a na náš obchod a všechno, co dělala, to jasně dokazovalo. Věděla jsem, že se na ni mohu vždycky spolehnout, a byla jsem jí za to velmi vděčná. Zнала dobře mého otce a on jí svěřoval vedení obchodu pokaždé, když trávil část roku v Grasse. Natalie byla skvělá obchodnice a nesmírně ji těšilo příležitostně se setkávat s hollywoodskými hvězdami a zámožnými turisty, kteří do našeho obchodu občas zavítali. Já jsem sice se svou postarší sousedkou v Grasse, *Madame* Clouetovou, čas od času s potěšením sledovala staré filmy, ale sláva a bohatství na mě nikdy žádný zvláštní dojem nedělaly. Moji hrdinové pracovali u velkých parfumérských firem, jako je Guerlain, Fragonard nebo Molinard.

„Škoda, že jsi byla zrovna na obědě,“ poznamenala Natalie, zatímco pozorně prohlížela řady skleněných regálů, tu posunula flakón s parfémem o kousek doleva, tam o kousek doprava, a utírala z nich neviditelný prach. Snažila se docílit naprosto dokonalého dojmu. „Vždycky ty opravdu velké hvězdy propásneš.“

„Ano, je to škoda, ale co se dá dělat,“ zamumlala jsem zamýšleně. Snažila jsem se soustředit na účty v pokladně, vytahovala jsem ze zásuvky bankovky a ukládala je do uzavíratelné bankovní obálky.

Byl to dlouhý týden a já už jsem se těšila, až přijdu domů a sednu si s knížkou a skleničkou vína na balkón. Podívala jsem se na hodinky v naději, že už ukazují šest hodin. Ale vzápětí mi nezbylo než se zklamaným zamračením připustit, že do zavírací hodiny zbývá ještě patnáct minut.

A jako kdybych to přivolala, dveře obchodu se otevřely a dovnitř pronikl závan svěžího mořského vzduchu. Kolovala sukně se mi kolem kotníků vzedmula a přes obličej se mi nahrnulo pár uvolněných tmavých kadeří. Polohlasem jsem podrážděně sykla. Nesnášela jsem, když mi vítr zacuchal vlasy do nerozčesatelných uzlů.

Do obchodu vstoupila vysoká, štíhlá žena v růžových kalhotách ke kolenům a nažehlené bílé halence a obezřetně za sebou zavřela dveře. Většinu obličeje jí zakrývaly velké sluneční brýle a barevný šátek. „Dneska ale venku pěkně fouká! Trochu mi to připomíná Kalifornii,“ poznamenala a spěšně přešla k pultu, dál od výlohy.

Ihned jsem zaznamenala její elegantní vzhled a lehký americký přízvuk. Další turistka.

„Dobré odpoledne, madam.“ Natalie se okamžitě měla k dílu a pohotově přešla do angličtiny, kterou mluvila se silným přízvukem. Pracovat ve městě, které přitahovalo tolik zahraničních turistů, vyžadovalo schopnost se anglicky bez problémů domluvit. Otec byl v tomto ohledu naprosto nekompromisní. „Mohu vám pomoci? Hledáte nějakou konkrétní vůni?“ vyptávala se Natalie návštěvnice. „Máme úpl-

ně božský nový parfém, zrovna jsme ho vytvořili. Jmenuje se *Printemps*. Jaro. U Američanek je velmi oblíbený.“

„Děkuji, napřed se u vás trochu porozhlédnu,“ odpověděla neznámá. Vzala z regálu jeden flakón, chvilku ho obracela v rukou a pak ho vrátila, aniž si přivoněla ke vzorku. Vzala další lahvičku a udělala totéž, načež vrhla přes rameno úzkostlivý pohled ke dveřím.

Stála jsem za pultem a pozorně jsem si ji prohlížela. Neodložila brýle a na jejím chování bylo něco zvláštního, jako kdyby se před někým nebo něčím schovávala. Její oblečení bylo dokonalé, bez jediné poskvrnky. Přes ruku měla luxusní kabelku Hermès. Zpod šátku jí vyklouzlo několik pramenů blond vlasů, které jí půvabně rámovaly spánky. Při bližším pohledu se zdálo, že dýchá poněkud zrychleně.

Udělala jsem krok směrem k ní a oslovila jsem ji: „Madam, mohu vám pomoci?“

Neznámá sebou škubla, otočila se a s plachým úsměvem přistoupila k pultu. Obklopila mě vůně vanilky a šeríku. Výrazně sladký parfém s těžkým květinovým buketem a základním tónem vanilky. K návštěvnici se příliš nehodil.

Konečně si odložila brýle. „Ano, vlastně mi *můžete* pomoci. Když budete tak laskavá.“

Odpověď mi náhle uvízla v krku. Dívaly se na mě oči barvy Středozemního moře a já jsem ohromeně zírala na její krémovou pleť, pěkný rovný nos, dokonale tvarované rty a výrazné lícní kosti – tu elegantní tvář jsem přece znala. Nesčetněkrát jsem ji viděla na obálkách časopisů, na plátnech kin i na televizní obrazovce. Byla jednou z oblíbenkyň *Madame Clouetové*.

„Grace Kellyová,“ zašeptala jsem.

Natalie stála jako opařená, s péřovou prachovkou zastavenou uprostřed pohybu.

„Ano,“ odpověděla slečna Kellyová s nepatrným pousmáním a znovu se nervózně ohlédla přes rameno. „Ano, jsem Grace.“ Natáhla ke mně ruku v bílé rukavičce. „Dobrý den!“

Stiskla jsem jí podávanou ruku a hlavou mi přitom blesklo, jak typicky americký její pozdrav je, ale na odpověď jsem se nezmohla. Přímo přede mnou stála jediná hollywoodská hvězda, o níž jsem něco věděla, nejkrásnější a nejslavnější žena na světě. Tady, v mém obchodě.

„Říkala jste, že byste mi pomohla,“ pobídla mě Grace s přítivým úsměvem.

Nervózně jsem si odkašlala. „Ano, samozřejmě. Jak vám... co pro vás mohu udělat, slečno Kellyová?“

„Prosím, říkejte mi Grace.“

Všimla jsem si vážného tónu v jejím hlase, a přestože mi srdce bušilo jako splašené, podařilo se mi vyloudit na tváři úsměv. „Samozřejmě. Co pro vás mohu udělat? Grace?“

Slečna Kellyová se ke mně naklonila blíž, jako kdyby se chystala svěřit mi důležité tajemství. „Sleduje mě jeden fotograf. Je hrozně neodbytný. Myslela jsem, že se mi podařilo ho setřást, ale na promenádě se objevil znovu. Schovala jsem se za palmu a pak jsem utíkala přes ulici pryč – no, a tak jsem se ocitla tady. Zní to jako scéna z nějakého filmu, vidíte?“ Její pohled prozrazoval, že se v ní sváří úleva a rozmrzelost. „Doufám, že jsem mu utekla, ale pro všechny případy, nemáte tu náhodou ještě jeden východ? Tihle lidé bývají neuvěřitelně vytrvalí. A Britové jsou nejhorší.“

Přikývla jsem. „Ano, vzadu je ještě jeden východ, ale je hodně blízko u silnice. Mohl by vás vidět.“ Slečna Kellyová se

zatvářila trochu zklamaně. „Možná byste mohla chvíli počkat v mé kanceláři, než odejde, a pak nenápadně vyklouznout,“ navrhla jsem. „To by šlo, co myslíte?“

„Ach ano, děkuji vám.“ Slečna Kellyová se zlehka dotkla mé ruky. „Jsem vám opravdu zavázaná. Jenom jsem se chtěla chvíli projít po tomhle krásném městě a podívat se na La Croisette. U moře je tak příjemně. Chtěla jsem jenom na pár hodin uniknout z toho festivalového šílenství. Nejspíš to byla pošetilost doufat, že by se mi něco takového mohlo podařit.“

V jejím hlase bylo slyšet cosi melancholického, jakousi dětskou zranitelnost, jakou bych u člověka jejího postavení neočekávala.

„A neměla byste chuť vyzkoušet některý z našich nových parfémů, slečno Kellyová?“ nabídla jí Natalie a se svým obvyklým nenuceným šarmem vklouzla za pult.

Mluvila dokonale profesionálně, ale mně bylo jasné, co má za lubem, a nenápadně jsem k ní vyslala varovný pohled. Už si v duchu malovala, jak se bude přátelům chlubit, že prodala parfém slavné hvězdě Grace Kellyové – ale teď nebyla vhodná chvíle hrát si na ostřílenou prodavačku, co umí pohotově využít každé příležitosti.

„Možná jindy, Natalie,“ zasáhla jsem. „Prosím, Grace, pojděte za mnou.“

Vytáhla jsem z kabelky svazek klíčů a našla jsem na něm ten správný. Pokoušela jsem se potlačit vzrušení a nervozitu a v nose mě dráždil těžký parfém, kterým byla Grace navoněná. Vanilka má výrazné aroma, které je všeobecně použitelné a uklidňující a u mnoha lidí vyvolává vzpomínky na domov. Ale také může prozrazovat hlubokou vnitřní nejistotu. Můj

otec říkával, že lidé, kteří dávají přednost výrazným vůním, často navenek vyzařují dojem působivých osobností, ale ve skrytu duše prahnou po uznání.

„*Být parfumérem znamená být tak trochu psychologem.*“ To bylo druhé ponaučení, které mi otec svěřil. Říkával, že každý člověk v sobě ukrývá nějakou nejistotu a že mnozí lidé touží být něčím víc, než čím jsou. Byl přesvědčený, že naším posláním coby parfumérů je přijít na to, čím lidé v hloubi srdce chtějí být, a umožnit jim se tím stát. Otec měl výjimečné nadání na odhalování lidských tajemství, ale mě napadlo, jestli se ohledně vanilky nemýlil. Alespoň v tomto případě. Nedovedla jsem si představit, že by slavná Grace Kellyová trpěla pocitem vnitřní nejistoty.

„Prosím, dovol mi, ať se o to postarám, Sophie,“ nabídla se Natalie. „Moc ráda ukážu slečně Kellyové tu pohodlnou lenošku ve tvé kanceláři. Víím, že před odchodem si vždycky ráda ještě rychle zkontroluješ regály.“

Třebaže by mi nic neudělalo větší radost než moci strávit se slečnou Kellyovou víc času, nemohla jsem se dost dobře s Natalií dohadovat, aniž bych vypadala směšně.

Grace mi podala ruku. „*Merci*, Sophie – jmenujete se Sophie, vidíte?“

„Ano, jsem Sophie Duvalová,“ přikývla jsem.

Její oči se rozzářily úsměvem. „Á, Duvalová. Vy jste majitelka?“

„Ano.“

„Ještě jednou vám děkuji, Sophie. Nikdy na vaši laskavost nezapomenu.“

„Doufám, že náš obchod ještě někdy navštívíte, za šťastnějších okolností.“

„To bych moc ráda,“ přikývla slečna Kellyová a v modrých očích jí vesele zajiskřilo.

Zatímco Natalie doprovázela slečnu Kellyovou do mé kanceláře, dveře obchodu se znovu otevřely a dovnitř nahlédl nějaký velmi vysoký, štíhlý muž. Na prahu se zastavil, napůl uvnitř a napůl ještě na ulici. Na hlavě měl staromódní plstěný klobouk a byl oblečený v obnošeném koženém saku, pro elegantní společnost na Riviére naprosto nevhodném. Všimla jsem si, že má kolem krku pověšený fotoaparát. Určitě to byl ten fotograf, co slečnu Kellyovou pronásledoval. Okamžitě jsem k němu pocítila silnou nelibost.

„Promiňte, pane, ale zrovna zavíráme.“ Ani jsem se nena-máhala skrýt podrážděný tón. „Znovu otvíráme zítra ráno v devět hodin.“

Neznámý se nejistou francouzštinou zeptal, jestli k nám do obchodu náhodou nepřišla slečna Kellyová. Mluvil s hroz-ným přízvukem a jeho chybné používání francouzských slov působilo až komicky.

Pohrdavě jsem našpulila rty. Angličan. Nejhorší typ té chá-try od novin. Sama slečna Kellyová to říkala.

Odfrkla jsem si a anglicky odpověděla: „Vážený pane, já nemám ve zvyku vykládat cizím lidem, komu jsem prodala nebo neprodala parfém. O takovou reklamu pro svůj obchod rozhodně nestojím, a kromě toho vám po tom nic není.“

Nevítaný návštěvník se na mě pár okamžiků pozorně dí-val zlatohnědýma očima a pak se rozesmál. „No, koukám, že jste pravá Francouzka.“

Cítila jsem, jak mi do tváří stoupá horko. Jak to slečna Kellyová vydrží, když ji neustále pronásledují takovíto lidé?

„Nemusíte mi říkat, co si koupila,“ naléhal neznámý a bez

vyzvání si vzal z pultu několik navštívenek. Krátce se na ně podíval a strčil je do kapsy. „Chtěl bych jenom vědět, jestli sem přišla nebo ne.“

Tázavě jsem povytáhla obočí. Nemohla jsem uvěřit, že se pokouší vymámit ze mě důvěrné informace, jako kdybych byla osobní sekretářka slečny Kellyové. „Mimochodem, jmenuju se Henderson,“ dodal fotograf a natáhl ke mně ruku. „James. Pro přátele Jim.“

Když si všiml, jak se tvářím, a pochopil, že mu ruku stisknout nehodlám a že ode mě žádné informace rozhodně nezíská, sundal si klobouk a prohrábl si prsty vlasy, které mu zůstaly na hlavě trčet na všechny strany. Musela jsem se kousnout do rtu, abych se nerozesmála.

„Víte, slečno, jde o to, že mám dneska mizerný den, a jestli se mi nepodaří získat aspoň trochu slušnou fotku slečny Kellyové – nebo kohokoliv důležitého, to je jedno –, tak přijdu o práci. Nevydělám si ani na cestu domů a můj kocour bude hrozně zklamaný. Já vím, že vás moje trable nemusejí zajímat, ale jenom vám říkám, jak to je.“ Rozpřáhl paže v prosběném gestu. „Nechtěla byste pomoci jednomu bezradnému anglickému chlápku?“ Naklonil hlavu na stranu a usmál se. „*Merci beaucoup?*“

Najednou jsem měla plné ruce práce se skládáním hedvábného papíru a ruliček ozdobných stuh pod pultem. „Myslím, že fráze, kterou máte na mysli, je *s'il vous plaît*. Obávám se, že vám nemohu pomoci, *Monsieur*,“ dodala jsem. „Jestli jste v práci tak neschopný, tak pochybuji, že vás můj skromný obchod zachrání.“ Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se mu přímo do obličeje.

Po jeho tváři se rozlil široký úsměv. „Jo, máte pravdu. Cho-

vám se jako blázen a už bych měl jít.“ Dotkl se rukou okraje klobouku na pozdrav a otočil se k odchodu, ale když došel ke dveřím, zaváhal. „Promiňte, ale než půjdu, můžu se zeptat, co je to za parfém, kterým voníte? Je opravdu nádherný.“

Ohromeně jsem na něj zůstala zírat. „Vy jste ale nevychovaný –“

Vtom mě oslepil záblesk fotoaparátu. Ruka mi bezděčně vylétla k očím. „Co to děláte?“

Pokrčil rameny. „Když nemůžu pořídit fotku Grace Kellyové, tak se holt musím spokojit se snímečkem vztekající se malé Francouzky.“ S těmi slovy se obrátil k odchodu a se smíchem za sebou zavřel dveře.

Vztekající se malá Francouzka? Co si to dovoluje? Popuzeně jsem obrátila nápis na dveřích na *Fermé* a sledovala jsem ho, jak si zapaluje cigaretu a pomalu se loudá ulicí pryč. Na místě, kde v obchodě stál, po něm zůstalo ve vzduchu známé aroma kůže a pryskyřičného balzámu. I přes mou rozladěnost ve mně ta vůně vyvolala vzpomínky na šťastnější časy.

Třetí ponaučení, které jsem od otce získala, znělo: „*Být parfumérem znamená umět uchovávat vzpomínky, Sophie. Každá vůně, kterou ucítíš, ti vždycky něco nebo někoho připomene.*“

Teprve když jsem zamířila zpátky do kanceláře, abych slečnu Kellyovou ujistila, že její pronásledovatel už je pryč, jsem si uvědomila, koho mi ten anglický fotograf připomínal.

James Henderson mi připomínal mého otce.

JAMES

Než jsem dorazil na nábřežní promenádu La Croisette, shromáždil se před Festivalovým palácem úctyhodný dav fotografů a reportérů. Měl jsem zpoždění, jako obvykle. Ale zároveň jsem měl štěstí, protože Grace Kellyová se zpozdila taky. Jednu příležitost pořídit její fotografii už jsem zmeškal a v žádném případě jsem si nemohl dovolit propásnout ji podruhé – pokud to tedy opravdu byla Grace Kellyová, koho jsem včera pronásledoval až do toho obchodu s parfémů. *Mademoiselle Duvalové* můžu poděkovat za to, že se to nikdy nedozvím. Svým způsobem bych ji vlastně měl obdivovat. Jestli vážně vzadu v tom svém mrňavém krámku přede mnou schovávala hollywoodskou hvězdu takového formátu, tak měla určitě co vyprávět přátelům u večeře. Napadlo mě, jestlipak se ve své historce zmínila taky o mně.

Vytáhl jsem z kapsy saka jednu navštívenku, kterou jsem v jejím krámku sebral na pultě. *Sophie Duvalová, parfumérka. Cannes. Grasse.* Namyšlená, krásná Sophie Duvalová. Francouzka až do morku kostí. Na navštívence dosud ulpívala vůně jejího parfému, díky níž jsem na ni nedokázal přestat myslet. Vrátil jsem navštívenku do kapsy a pokusil jsem se

protlačit davem blíž ke vchodu. Po ranním dešti jsem děkoval bohu za hřejivé odpolední slunce.

Proplétal jsem se zástupem a rozhlížel se, jestli někde nevidím Teddyho Walshe. Slíbil mi, že mi bude držet místo vpředu, jako to dělával pokaždé. V tom jsem se na něj mohl vždycky spolehnout. Sice jsem přišel pozdě, ale kvůli tomu, že jsem zaspal, jsem se ještě nevzdával naděje na místo v první řadě. Tahle událost, Mezinárodní filmový festival v Cannes, kde se to každý rok jen hemží oslnivými hollywoodskými hvězdami, slibovala příležitost k opravdu kapitálním úlovkům – jen bude třeba být na správném místě a mít aparát v každém okamžiku v pohotovosti. My fotografové jsme pro exkluzivní záběr schopni udělat prakticky cokoliv. Nabízet úplatky. Hýřit planými sliby. Dávat si falešné tipy a loudit od kolegů rezervní filmy. Tak to zkrátka v naší branži chodí a ve chvíli, kdy se rozkřiklo, že do města přijela přední hollywoodská herečka, sázky vzrostly ještě výš a naše morálka poklesla ještě níž.

Postupoval jsem směrem ke vchodu do budovy a přitom jsem zvedl fotoaparát nad hlavu a namátkou nacvakal pár zkušebních záběrů zvědavců v davu. Moje vycvičené oko zaujal kontrast mezi černou barvou obleků lidí od tisku a jasnou modří oblohy. Barvy a krajina mě jako fotografa zajímaly odjakživa. Celebrity mě oproti tomu vždycky nechávaly chladným. Ve skutečnosti bych daleko raději fotil útesy a zátoky Azurového pobřeží a hrůzu nahánějící krkolomné silnice podél něj, než abych se honil za slavnými platinovými blondýnami. Ale fotografování krajiny je práce pro umělce a já jsem byl jenom obyčejný nádeník s foťákem, fotograf najatý novinami, který musí platit účty a kterému dýchá na krk neúpro-

sný šéfredaktor. To vědomí mě pohánělo, abych se vytrvale prodíral davem i za cenu toho, že jsem co chvíli šlápl někomu z kolegů na nohu. „Au! Dávej pozor, Hendersone.“ „Kam se tak cpeš, dlouháne?“ „Hele, uхни kousek a nezacláněj, jo?“ Snažil jsem se jejich protesty a urážky ignorovat. Jediné, na čem mi záleželo, jediné, na čem záleželo každému z nás, bylo získat fotku, která by se líbila našim chlebovárcům a zajistila nám živobytí. Před odjezdem jsem dostal poslední varování a Sanders nebyl typ šéfa, který by bral svoje slovo zpátky. Dal mi jasně najevo, že buď ulovím v Cannes sólokapra, nebo končím. Tak zněla dohoda.

Uprostřed početného houfu mě obklopoval neustálý hluk dychtivého testování bleskových žárovek a zakládání filmů do fotoaparátů. Staří známí se zdravili přátelským poplácáváním po zádech. Ze sak obleků bylo cítit vůni tabáku a z cigaret přilepených ke rtům stoupaly proužky kouře, zatímco ruce pilně zaměstnávalo fotografické vybavení. Důvěrně známý odér k sobě natěsnaných mužských těl mě ve vzpomínkách zanesl rovnou zpátky do našeho skrovného dočasného příbytku v Southamptonu, kde jsme čekali na trajekt, který nás přepravil přes Lamanšský průliv na pláž v Normandii. Tu vzpomínku jsem ale hned zahnal, jako jsem to dělával vždycky, a dál jsem se neúnavně tlačil davem dopředu. Cítil jsem, jak mě začíná bolet hlava z všudypřítomné nepříjemně nasládlé vůně laciné vody po holení a brilantiny.

Konečně jsem našel Teddyho Walshe. „Dobré odpoledne,“ pozdravil jsem ho a protlačil se vedle něj. Můj manévr vyvolal okamžitý příval protestů kolegů, které jsem nechal za sebou. Moje výška mi nikdy moc přátel nezískala.

„Proboha, Jime, vypadáš strašně. Co se ti stalo?“

Pokrčil jsem rameny, vzal jsem Walshovi z ruky fotoaparát a podíval jsem se do zrcátka bleskové lampy. Na tvářích mi rašilo dvoudenní strniště a pod očima se mi rozlévaly velké tmavé kruhy. Límeček košile jsem měl pomačkaný a na mé kožené bundě bylo vidět, že svá nejlepší léta má už dávno za sebou. Teddy měl pravdu. Nebyl na mě zrovna pěkný pohled. „Znáš to, Teddy, to je život,“ odpověděl jsem žertem a vrátil jsem mu fotoaparát. „Ale když už jsme u toho, ty taky nevypadáš nic moc.“

„To je ten zatracený kašel. Vůbec nemůžu v noci spát.“

„Měl by sis s tím už zajít k doktorovi. Nebo aspoň přestat kouřit.“

„A kde jsi vůbec byl?“ pokračoval Walsh ve výslechu, aniž věnoval pozornost mému nabádání. S cigaretou visící mu ze spodního rtu soustředěně upravoval rychlost závěrky svého fotoaparátu. „Bude tady každou chvíli.“

„Musel jsem zavolat Emily. Dneska má narozeniny. Chtěla mi vyprávět, jakou dostala krásnou sadu na chemické pokusy. Nemohl jsem přece zavěsit.“

Teddy mě s porozuměním poplácal po rameni. Bylo mu jasné, že víc k tomu není třeba dodávat.

Vyměnili jsme čočky ve fotoaparátech a zkontrolovali jsme nastavení ohniskové vzdálenosti, clony, světelnosti a rámování. Tyhle běžné, zautomatizované úkony jsme byli zvyklí provádět téměř bez přemýšlení. Což bylo moje štěstí, vzhledem k tomu, že jsem to večer předtím poněkud přehnal s ochutnáváním laciného francouzského *vin rouge* a měl jsem pocit, jako kdyby mě někdo praštil do hlavy palicí. Na červené víno jsem si vlastně nikdy nepotrpěl, ale než jsem tu láhev dopil až do dna, na jeho chuti mi už dávno nezáleželo. Bez té pulzu-

jící bolesti hlavy bych se, pravda, milerád obešel, ale na to už jsem neměl čas myslet, protože v tu chvíli zastavil u vchodu do Festivalového paláce elegantní americký sedan s kovově stříbřitou metalízou.

Někdo za mnou vykřikl: „Už je to tady, pánové. To je ona!“ Dveře auta se otevřely a hon začal. Žárovky blesků cvakaly jako odražené kulky z pistole. *Cvak! Cvak! Cvak!* Kolem mě vypukla vřava. „Slečno Kellyová! Slečno Kellyová! Grace! Tady! Otočte se k nám, prosím! Zamávejte nám trošku, prosím! Jak se vám líbí ve Francii?“ Všichni jsme se jako tlupa cvičených opic ze všech sil podíleli na vzrušujícím, oslepujícím a ohlušujícím zmatku toho kýženého okamžiku a houfně podléhali nekonečně svůdné nadějně představě, že by se tahle úchvatná hvězda mohla – snad – na pár vteřin otočit naším směrem a poskytnout nám příležitost k pořízení exkluzivního snímku, který by nám v našem oboru zajistil slávu a uznání.

Grace Kellyová byla hned po Marilyn Monroe největší hollywoodskou hvězdou, kterou toužil svým fotoaparátem zvětšit každý fotograf na světě. Všichni jsme snili o tom, jaké by to bylo vidět svůj vlastní snímek na titulní straně *Timesů* nebo *Washington Post*. Všichni jsme si v duchu sumírovali děkovaný proslov pro případ udělení Pulitzerovy ceny. Za jednu perfektní fotografii ze stovky pořízených záběrů. Jeden snímek zachycený na filmu a naše profesní pověst – naše kariéra a naše budoucnost – by se mohla v okamžiku změnit. Absurdní jednoduchost tohoto scénáře byla tím, co nás nutilo pokoušet se o to znovu a znovu, přestože naši šéfredaktoři s tvářemi brunátnými vztekem opovržlivě házeli výsledky našeho úsilí do koše a vyhrožovali nám, že jestli promarníme ještě jednu šanci, osobně nás zadupou do země. Ani já jsem kouzlu téhle

honby za senzací nedokázal odolat, i když už mě nevzrušovala tolik jako kdysi. Byl jsem ve stavu nejvyšší pohotovosti, jako stopař sledující kořist: oči široce otevřené, uši našpicované, ruce pevné jako skála. Zvedl jsem fotoaparát, zamířil, chybělo jen zmáčknout spoušť.

Jenže já jsem ji nezmáčkl.

Ztuhl jsem jako přimražený.

Jediné, na co jsem se zmožil, když Grace Kellyová vystoupila z auta, bylo nehybně stát a zírat na ni. Na způsobu, jakým se pohybovala – skoro jako kdyby lehce plula vzduchem –, na jejím úsměvu, který jí rozzářil celý obličej, na úhlu, v jakém zvedla hlavu, aby nastavila tvář slunečním paprskům, bylo něco naprosto jedinečného. Byla ztělesněním ženskosti, neuvěřitelně fotogenickým, a já jsem byl jako očarováný. Zatožnil jsem ji studovat. Zarámovat ji. Nasvítit ji tím správným světlem. Dostat se k ní blíž. A v okamžiku mého zaváhání si její snímek pořídili všichni ostatní kolem mě. Než jsem se vzpamatoval a konečně zmáčkl spoušť, Grace se otočila a vešla dovnitř. Představení skončilo.

Walsh uznale hvízdal mezi zuby. „Je to kočka, co? Povedl se ti dobrý záběr?“

Přehodil jsem si řemínek fotoaparátu přes rameno, prohrábl jsem si vlasy rukama a zapálil jsem si cigaretu. „Ne, nemám vůbec nic, sakra.“

Walsh se zasmál a dál si vedle mě balil vybavení. „Cože? Jak to? Vždyť stála přímo před námi!“

Jen jsem dlouze potáhl z cigarety a vyfoukl jsem kouř k nebi. „Ten můj foťák si zase dělá, co chce.“ Walsh mlčky obrátil oči v sloup. V poslední době slýchal mé výmluvy na foťák až příliš často. Zaklonil jsem hlavu, abych si uvolnil napětí v krku

a ramenou, a přimhouřil jsem oči v ostrém slunečním světle. „Umím si představit, že bych si na tohle krásně modré nebe rychle zvykl,“ poznamenal jsem. „Ve srovnání se zdejšími podnebími působí Anglie zatraceně depresivně.“

„Anglie je zatraceně depresivní.“ Walsh si přestal balit náčiní a podíval se na mě. „Děje se něco, Jime? Upřímně řečeno, ty taky vypadáš zatraceně depresivně. Tedy ještě víc, než u tebe bývá zvykem.“

Vzdychl jsem si. „Musím pořád myslet na Emily. Připadám si jako zrádcovská krysa, že jsem zmeškal její narozeniny. Už zase. Desáté narozeniny jsou podle všeho velká událost.“

„S tím bych se na tvém místě zase tak netrápil. Holčičky potřebují především matku. Určitě si uspořádají nějaký čajový dýchánek, kde se budou bavit o parádě a takových holčičích věcech. Nejspíš bylo nejlepší nechat to na nich.“

Usmál jsem se, ale v hloubi srdce jsem mu nedokázal dát za pravdu. Emily nebyla jako jiné desetileté holčičky. Radši než hrát si na princezny a popíjet čaj z porcelánových hrnečků si četla příběhy o nejrůznějších vědcích a objevitelích. Potřebovala otce. A já jsem evidentně dělal všechno pro to, abych jí i její matce předvedl, že pro tuto roli nemám naprosto žádné předpoklady.

Rozhodl jsem se změnit téma. „A kromě toho nejspíš dostanu vyhazov. Sanderse trefí šlak, až se před ním objevím a předložím mu pár mizerně zaostřených záběrů týlu hlavy Grace Kellyové.“ Odhodil jsem cigaretu na zem a vrazil jsem ruce do kapes. „Nezašel bys se mnou na jednoho rychlého panáka?“

Walsh zaváhal. Loajálnost vůči mně v něm očividně sváděla boj s oddaností práci. „Promiň, kamaráde, ale nemůžu.“

Musím tyhle fotky donést do redakce. Ale večer se můžeme jít někam najíst. A nepřeháněj to zatím s tím vínem. Stává se z tebe pravý Francouz!“ Položil mi ruku na rameno. „A nedělej si výčitky kvůli Emily. Děti dokážou být daleko velkorysejší než dospělí. Však ty jí to všechno vynahradíš.“

Byl jsem mu za ta povzbudivá slova vděčný. Teddyho Walsh je jsem vždycky považoval skoro za vlastního bratra – vždycky mi dokázal pomoci dobrou radou, vždycky se na všechno uměl dívat z té lepší stránky.

Za války jsme spolu viděli věci, které by neměl vidět nikdo, natož dva nezkušení mladíci, co poprvé vytáhli paty z domova. Teddy si za všech okolností zachovával optimismus a víru, že všechno dobře dopadne. Každý den prožíval s nadšením, jako kdyby čekal, že mu přinese nějaké vzrušující překvapení, a dovedl se plně soustředit na přítomnost, což jsem mu upřímně záviděl. Být Teddymu nablízku mi pomáhalo vidět věci jasněji, v ostřejších obrysech, jako kdybych se díval čočkou toho nejkvalitnějšího fotoaparátu. Dokonce i Marjorie (bývalá paní Hendersonová) připouštěla, že Teddy na mě má dobrý vliv, přestože schopnost vidět na lidech jejich dobré stránky nepatřila zrovna k jejím přednostem.

Teddy měl samozřejmě pravdu. Emily mi to určitě odpustí. I kdybych byl v Londýně, vzít ji na odpoledne někam ven by bylo značně komplikované. Marjorie už by se postarala, aby to neproběhlo jen tak. A přesto mě hluboko v žaludku hlodal důvěrně známý pocit viny. Byl tenhle způsob života, spočívající v nahánění filmových hvězd po celém světě a pořizování snímků doprovázejících senzační zprávy, příčinou, nebo důsledkem toho všeho? Byl jsem opravdu mizerný otec, nebo jsem se jenom už dopředu bál, že v rodičovské roli se-

lžu? Ještě před pár dny jsem se ráno probudil ve svém bytě v Claphamu, poslouchal jsem kapky deště bušící do okenních tabulek a přemítal jsem, jestli mám v lednici něco k snídani. A dneska ráno jsem se probudil v hotelovém pokoji na pláži v Cannes, od hladiny moře v přístavu se odrážely sluneční paprsky a já jsem posnídal senzační omeletu a croissanty. Život fotografa pracujícího pro noviny mě už zavedl na mnohá místa, o kterých by se mi jinak ani nesnilo, ale já jsem stejně vždycky stál víc o to, od čeho mě odváděl. Odváděl mě od tísnivých vzpomínek na válku. Odváděl mě od mého manželství, které jsem tak neskutečně pokazil. Namířit fotoaparát na něco nebo na někoho jiného bylo každopádně snazší než soustředit pozornost na sebe. Ale moje práce mě zároveň odváděla i od toho jediného, na čem mi skutečně záleželo. Odváděla mě od mé dcery.

Když se dav reportérů a fotografů rozešel, šel jsem se projít po nábřeží La Croisette. Cestou jsem se zastavil v trafice a koupil pohlednici. Naobědval jsem se na terase restaurace hotelu Barrière Le Majestic a u šálku café crème jsem napsal na pohlednici vzkaz. Z mých každotýdenních telefonátů domů měla Emily vždycky radost, ale na pohlednice, které jsem jí z každé cesty posílal, se těšila ještě víc. Schovávala si je ve zvláštní krabici pod postelí, převázané citrónově žlutou stuhou.

Dlouho jsem tam seděl, pozoroval lidi a poslouchal nerosrozumitelné drmolání francouzské konverzace všude kolem sebe. Uvažoval jsem o tom, jak je možné, že tady všichni vypadají o tolik šťastnější, spokojenější a zamilovanější než lidé v Londýně. Tady se lidé navzájem dotýkali, líbali a hladili a nestarali se o to, jestli je přítom někdo vidí nebo ne. Možná

to bylo zdejšími počasím nebo blízkostí moře nebo laciným francouzským vínem. Nebo to snad bylo tím nedefinovatelným francouzským *je ne sais quoi*. Ale ať už to bylo čímkoliv, moje upjaté anglické způsoby byly díky tomu ještě nápadnější. Přemítal jsem, jestli by se člověk dokázal změnit, kdyby žil nějakou dobu na takovémhle místě. Jestlipak by na mě Riviéra také zanechala rozpoznatelnou stopu?

Jak jsem tak hloubal nad otázkou, jestli bych se dokázal změnit k lepšímu, kdybych se začal chovat víc jako Francouz – a pokoušel se přitom pokud možno nemyslet na to, jak moc to asi schytám od Sanderse, až mu řeknu, že jsem propásl šanci pořídit snímek Grace Kellyové –, najednou jsem naproti přes ulici uviděl známou tvář. Sophie Duvalová. Stála před malou nákupní pasáží s řadou značkových butiků pod terasou hotelu a pokoušela se přidržet si sukni, kterou jí vítr nadouval nad kolena. Stáhl jsem si krempu klobouku hlouběji do čela a chvíli jsem se pobaveně kochal její podrážděností. Nebo možná nebyla podrážděná, ale spíš rozrušená, těžko říct. V každém případě jsem se rozhodl jít k ní a omluvit se za své poněkud neomalené chování v jejím obchodě. A možná bych u ní při té příležitosti mohl koupit lahvičku parfému jako opožděný narozeninový dárek pro Emily.

Nechal jsem na stole hrst franků v drobných a popadl fotoaparát. Při vstávání jsem ale zavadil o opěradlo židle a ta se s rachotem převrátila. Ten zvuk přilákal pozornost slečny Duvalové. Ohlédla se směrem k restauraci, okamžitě si mě všimla (že by mě mohla přehlédnout, bylo ostatně prakticky vyloučeno), otočila se ke mně zády a svižným krokem odešla. Vyrazil jsem za ní. Proplétal jsem se mezi stolky plně obsazené restaurace tak rychle, jak mi moje neohrabané končet-

ny dovolovaly, ale než jsem se protáhl kolem zamilovaného páru, který se jako naschvál zastavil přímo přede mnou a začal se vášnivě líbat, Sophie zahnula do úzké postranní uličky a zmizela mi z očí.

Jenže já jsem se nehodlal vzdát tak snadno. Jediné, co jsem mohl ztratit, byla moje sebeúcta, ale který průměrný fotograf od novin ji má, tak co? Dal jsem se do běhu a nechal se vést vábivou vůní jejího parfému bludištěm křivolakých uliček s nedobytně zavřenými okenicemi.

SOPHIE

Slunce nesměle vykukovalo těsně nad hladinou moře a posílalo po ní blyštivé zlaté šipky, jako pozdrav na rozloučenou, než zmizí za obzorem. Ráda bych si na chvíli sedla na lavičku a jeho večerní představení sledovala, ale měla jsem domluvenou schůzku na večeři a Lucien býval nedůtklivý, když jsem se opozdila.

Spěchala jsem do restaurace Chez Benoît tak rychle, jak jsem na vysokých podpatcích dokázala. Nikdy jsem Lucien na nenechávala čekat úmyslně, ale často se mi stávalo, že mě práce úplně pohltila a já jsem zabloudila do svého světa vůní, vzpomínek a snů, až jsem úplně ztratila pojem o čase. Dnes jsem navíc měla pro své zpoždění zvlášť dobrý důvod. Musela jsem se v duchu usmát, jak se mi znovu vybavil ten okamžik vzrušení, jaký jsem zažívala pokaždé, když jsem ve své dílně narazila na něco nevšedního, co si podmanilo mé smysly. Ambra, sytá vůně pižma sloužící jako fixatér, *note de tête* tvořená sušenými třešněmi a fialkami, *note de coeur* mimózy a větvičnicku, pečlivě vyvážený poměr ingrediencí uvedený v mém *journal de fleurs*, zápisníku, kde bylo zaznamenáno složení každého parfému značky Duval. Patřival otci,

než jsem ho zdělila já. Otec ho láskyplně nazýval svým deníkem květin a to jméno už mu zůstalo. Každý parfumér ví, jak je důležité svá výrobní tajemství uchovávat v co nejpřísnější tajnosti. Věda a magie, umění a krása, to všechno tam bylo, ukryté v malé fíole, z níž, až přijde čas, se to dostane do krásné skleněné lahvičky určené k prodeji zákazníkům. Moje nová vůně potřebovala ještě trochu práce, ale už jsem byla blízko, *tak blízko* něčemu výjimečnému.

Když jsem přicházela ke dveřím restaurace, musela jsem se znovu usmát.

„*Bonsoir, Madame.*“ Portýr mi pokynul a podržel mi otevřené dveře. „*Monsieur* Marceau už čeká u vašeho obvyklého stolu.“

„*Merci, Jacques.* Mám zpoždění, já vím.“ Svlékla jsem si kabát a portýr ho ode mě převzal.

„Tak krásná dáma jako vy nemůže nikdy mít zpoždění, *Madame.*“

Zasmála jsem se jeho přímočarému šarmu a procházela jsem mezi kulatými stoly pokrytými nažehlenými lněnými ubrusy. Na každém z nich zářily zapálené svíčky. Místností se nesly decentní tóny klavíru smíšené s hovorem a smíchem hostů. K mému nosu se linulo delikátní aroma pokrmů připravovaných v kuchyni: pečené hovězí, divoký česnek, slaná vůně čerstvých mořských plodů. Z Lucienovy nejoblíbenější restaurace v Cannes se rychle stala nejoblíbenější restaurace nás obou. Chez Benoît byl drahý podnik, ale pro syna milionáře podnikajícího v nemovitostech nehrály peníze žádnou roli. Mě, dceru skromného řemeslníka, ale Lucienův sklon k lehkomyšlnému utrácení občas přiváděl do rozpaků.

Když jsem přistoupila k našemu stolu, Lucien vstal a významně se podíval na hodinky. „Máš štěstí, že vypadáš tak

úchvatně, jinak bych se na tebe zlobil.“ Políbili jsme se na tváře. Lucien předešel číšníka a obřadně mi odsunul židli. „Co tě tak zdrželo?“

„Omlouvám se.“ Posadila jsem se a uhladila jsem si květovanou sukni. „Právě jsem se vrátila z Grasse.“ Nemohla jsem se dočkat, až se mu pochlubím, jaký pokrok jsem to odpoledne udělala.

„Čekal jsem na tebe skoro hodinu.“ Lucien do sebe obrátil zbytek svého martini a vztyčeným prstem dal znamení číšníkovi. „Tak už si můžeme objednat předkrm. A dáme si láhev Pommery.“

„*Très bien.*“ Číšník se uctivě uklonil a odspěchal z místnosti. Na Lucienovy vytríbené chutě a velkopanské způsoby byli v tom podniku všichni už dávno zvyklí.

„Už jsem si chtěl k někomu přisednout,“ pokračoval Lucien se slabým náznakem humoru v hlase. „Tamhle vepředu u okna sedí Florentovi.“

Vzala jsem ho za ruku a stiskla jsem mu ji. „Já ti to vynahradím, slibuji.“

„Tak to si nechám líbit.“ Lucien na mě šibalsky mrkl a po tváři se mu rozlil potěšený úsměv.

K našemu stolu přistoupil someliér, otevřel láhev a nalil malý vzorek jejího perlivého obsahu do křišťálového poháru. Pohodlně jsem se opřela a sledovala jsem Luciena, jak ho soustředěně ochutnává a nakonec kývnutím hlavy uděluje souhlas. Zjevně shledal jeho ročník uspokojivým. Lucien měl nanejvýš vybraný vkus a nespokojil by se s ničím, co by nebylo naprosto dokonalé. Usmála jsem se na someliéra, který nám nalil dvě sklenice a láhev uložil do stříbrného kbelíku s ledem připraveného na servírovacím vozíku vedle našeho stolu.

„Něco jsem objevila,“ oznámila jsem Lucienovi. Už jsem nedokázala dál potlačovat vzrušení, které se ve mně znovu dralo na povrch, jako šňůrky bublinek stoupajících na hladinu v mé sklence.

„No, jestli je to důvod, proč ses opozdila, tak ven s tím – o co jde?“

„Zrovna pracuji na vývoji nového parfému. Myslím, že by to mohl být opravdový průlom, Luciene. Že se mi konečně podaří vytvořit to, po čem už tak dlouho toužím.“ Zvedla jsem svou sklenku šampaňského.

„To je skvělé. Gratuluji.“ Lucien také zvedl sklenku a přitůkl si se mnou.

„Děkuju. Už je to tak dlouho, co... kdyby tak otec... kéž bych...“ Cítila jsem, jak se mi stahuje hrdlo, a ztěžka jsem polkla. „Kéž bych si o tom s ním mohla promluvit. Nikdo jiný by mě tak nechápal jako on.“

„Já vím, *chérie*,“ přikývl Lucien a zvedl si mou ruku ke rtům. „Já vím.“

Toužila jsem svěřit Lucienovi víc, vysvětlit mu svou představu a popsat mu své plány, ale jeho ochota poslouchat mé nadšené výlevy měla své meze. Lucien byl tělem i duší byznysmen a k práci zásadně přistupoval s přísným a chladným odstupem. Kdežto já jsem podle jeho názoru až příliš často dovolovala, aby mě ovládly emoce a zastínily mi zdravý úsudek. Nicméně právě rozdíl v našich povahách byl tím, co se mu na mně líbilo, a já bych o sobě mohla říci totéž. Konec konců vždycky přece platilo, že protiklady se přitahují. Krátce předtím Lucien naznačil, že v brzké době bychom našemu vztahu mohli dát oficiálnější podobu, a dal mi jasně najevo, že v tom případě mě začnou plně zaměstnávat nové povinnosti:

péče o jeho majetek – o dům v Cannes, o jachtu, o jeho byt v Paříži – a role hostitelky jeho milionářské klientely. Očekával ode mě, že se vzdám své práce v parfumérském oboru – alespoň z podstatné části – a že se budu naplno věnovat rodině. Já jsem se s ním nepřela a ani jsem se tím příliš netrápila. Bylo mi jasné, že časem změní názor. Věděl, co pro mě značka Duval znamená. Lucien měl sklon pronášet bez přemýšlení podobné kategorické komentáře, ale v hloubi duše mě miloval, a kdyby na to došlo, určitě by mě podpořil, tím jsem si byla jistá.

„Půjdeš se mnou večer po té party na skleničku?“ zeptal se mě Lucien a změnil téma. „Teď když ve městě probíhá filmový festival, dostávám tolik pozvánek, že je ani nestačím všechny přijmout. Je tu dokonce Grace Kellyová s přítelem, nebo s hercem, co s ní hrál hlavní roli. Není snadné udržet krok se všemi těmi novinkami ze života hvězd.“

„Opravdu?“ Z nějakého důvodu jsem Lucienovi neřekla, že Grace Kellyová zavítala do mého obchodu. „Nevěděla jsem, že má přítele.“

Lucien se ke mně naklonil a spiklenecky ztlumil hlas. „Nemá. Aspoň tedy ne oficiálně. Ale prý nemůže spustit oči z Jean-Pierra Aumonta. Jsou toho plné noviny. Zřejmě to nebude náhoda, že jsou tady ve stejnou dobu. Říká se, že Aumontova přítomnost je jediný důvod, proč Kellyová vůbec souhlasila do Cannes přijet. A taky se povídá, že už je zasnoubená s tím módním návrhářem, Cassinim.“ Lucien se pohodlně opřel do sametově vypolstrovaného opěradla své židle a lehce se zasmál. „Podle mě udělala dobře. Evidentně umí svou krásu využít ve svůj prospěch.“

Lucien miloval všechny ty drby a skandály, které filmový

festival každoročně doprovázely. Pokaždé ožíval, když místní přístav zaplnily výletní lodě, a bary a hotely v Cannes, stejně jako ve všech okolních městech podél Azurového pobřeží, zaplavily davy nových, tolik fascinujících návštěvníků. Možná to miloval až příliš. Znovu a znovu mě udivovala jeho nevyčerpatelná energie, to, jak dokázal trávit nekonečné hodiny uprostřed hlučících davů a přesouvat se z jedné jachty na druhou na další a další prestižní party. Uměl získávat pozvání na všechny důležité akce, seznamovat se se všemi důležitými lidmi. Lucien Marceau měl nepochybně talent okouzlit každého, s nímž se setkal. Jeho tmavé vlasy, orlí nos a na první pohled luxusní obleky pokaždé udělaly náležitý dojem. Kdykoliv procházel místností plnou lidí oblečený ve značkové sportovní polokošili a drahém šátku uvázaném se zručností odborníka kolem krku, případně v elegantním, dokonale padnoucím smokingu, sledovaly ho na každém kroku desítky párů zvědavých očí. Nebylo divu, že byl v podnikání tak úspěšný. Nikdy mi nevadilo, že na každém večírku se okamžitě stal středem všeobecné pozornosti, zatímco já jsem se potichu uchýlila do ústraní s jedním nebo dvěma přáteli, s nimiž jsem si mohla popovídat důvěrněji. Když byl Lucien šťastný, všechno bylo snadné. Jenom jsem si občas přála, aby se trochu víc zajímal také o to, co dělá šťastnou mě.

„Dneska večer jsem unavená, *chéri*,“ řekla jsem a odložila jsem vidličku. „Jdi na tu party beze mě, prosím tě.“

Lucienova tvář se rozsvítila jeho typickým nakažlivým úsměvem. Vzal mě za ruku a políbil ji. „Tak dobře, ale zítra večer, *pas d'excuses*.“

U našeho stolu se znovu objevil číšník s podnosem čerstvých ústřic. Lucien na ně vymačkal dílek citrónu a jedli

jsme mlčky, dokud nám nepřinesli talíře s krémovou chřestovou polévkou.

„Na co myslíš?“ zeptal se mě Lucien, když si ulamoval kousek bagety a všiml si mé roztržitosti. „Vypadáš, jako kdybys v duchu spřádala plány na ovládnutí světa.“

Zasmála jsem se. Myšlenky mi kroužily kolem setkání se slečnou Kellyovou a pak se zastavily u vzpomínky na toho otravného fotografa, Jamese Hendersona. Rychle jsem ji zahнала a vrátila jsem se k úvahám o tom vzrušujícím novém objevu, který se mi ten den v dílně podařil. „Myslím, že tahle nová vůně by mohla být začátkem něčeho opravdu unikátního. Možná bych mohla začít vyrábět novou speciální řadu, tak, jak jsem si vždycky přála. Samozřejmě bych si o tom musela napřed promluvit s účetní, ale –“

Lucien mi stiskl ruku. „*Mon amour*, víš přece, že něco takového si nemůžeš dovolit. Už jsi utratila všechny peníze, které jsem ti dal víc než před rokem. Já vím, jak moc tě tvoje práce baví, ale tenhle smělý plán by příliš vyčerpal tvoje finanční možnosti. Jen si představ, jak dlouho by trvalo, než by sis v konkurenci všech těch velkých parfumérských firem udělala jméno. Musela bys soupeřit s těmi nejslavnějšími značkami v Paříži. Tvoje parfémy se prodávají dobře jen tady ve tvém obchodě v Cannes a v Grasse.“ Lucien si namočil sousto pečiva v polévce. „A kromě toho je tu ještě jeden problém, který bys měla vzít v úvahu – tvoje matka.“

Maman. Při tom pomyslení jsem si vzdychla. Matce by se tenhle nápad rozhodně nezamlouval. Na značce Duval jí vlastně nikdy ani v nejmenším nezáleželo. Jediné, co ji zajímalo, bylo její brandy a „příležitostné“ partičky očka. Její zlozvyky řídily naše životy, co jsem si pamatovala. Otec se s ní